LEDČICKÉ NOVINKY

OBECNÍ ÚŘAD LEDČICE

VI.ročník, listopad 2004

Slovo starostky

Vážení a milí spoluobčané,
opět mám možnost pozdravit Vás v úvodu dalšího vydání Ledčických novinek. Těší mě, že se pro vás tento zpravodaj stal už mnohaletým oblíbeným průvodcem po všem dobrém a méně dobrém v životě naší obce. Proto s ním i tentokrát zdarma (přes nemalé finanční náklady) přicházíme do každé ledčické rodiny, ale zasíláme ho také dalším jednotlivcům, organizacím, institucím a firmám. Jistě jste si všimli, že v poslední době v Ledčicích dochází k dalším změnám. Byl dokončen chodník vedoucí k budově základní školy (zbývá doplnit vozovku asfaltem), byla zrekonstruována kolna na školním dvoře; prostory bývalé školní uhelny a kotelny se postupně díky státním dotacím mění ve společenskou místnost pro mládež i seniory. Ve spolupráci s dopravním inspektorátem v Mělníku jsou prováděny potřebné legislativní kroky k novému dopravnímu značení v obci. Došlo též ke zlepšení dopravního spojení na pověřený úřad. Autobus do Kralup nad Vltavou jezdí z návsi denně v7 hodin ráno, zpět ve 12.35 s přestupem. Tento spoj pak pokračuje dále z Ledčic na Mělník. Je to poprvé v historii naší obce, že se můžeme přímým autobusem dostat až „na okres“. Radost máme také z toho, že krajské granty a finanční příspěvek církve i naší obce umožnily po dlouhých letech alespoň částečné restaurování fresek v místním kostele sv. Václava. Obnovené fresky si můžete prohlédnout při adventních koncertech. S topnou sezonou jste všichni zaregistrovali, že je ledčické ovzduší téměř nedýchatelné. Vím, že politika našeho státu nesměřuje k rozvoji ekologického vytápění rodinných domů. Přesto každý z nás svým konáním může kvalitu vzduchu alespoň částečně ovlivnit tím, že nebudeme spalovat v kamnech a kotlích to, co tam nepatří. Využijme raději výhod sběrného dvora. Před nedávnem totiž vyšla studie, že pálením pet lahví, igelitů a dalších plastů vzniká prudce jedovatý dusivý plyn – fosgen. Pánové, kteří mají za sebou vojenskou službu, patrně tuší, o co jde.

Protože nastal čas brzkých večerů, mohu vám doporučit návštěvu místní knihovny, kde v současnosti probíhá její rozšíření s možností dalších služeb. Čeká vás i tělocvična a internet v základní škole.

Jiřina Michovská

Díky, pane Hachu

Koncem září k nám přišel obsáhlý dopis, který napsal 85letý turista, pan Alois Hach z Prahy. Zmínil se o tom, že často jezdívá za svou manželkou do diakonie v Krabčicích a vždy si zálibně prohlíží Ledčice. Poslali jsme mu tedy několik místních pohlednic, některá vydání Ledčických novinek a další drobnosti. Odměnou nám i naší obci byla slova chvály. Citujeme alespoň několik z nich. Věříme, že i vás, ledčické patrioty, potěší:

„Jsem překvapen, jak bohatou historii má vaše obec. A je dokonce starší, než můj rodný jihočeský Písek... Žasnu, kolik zajímavých historických i současných památek vaše malá, pěkně upravená a čistá obec má.... Mohl bych ještě dále pokračovat a chválit, ale výsledky, které jsou vidět, se chválí samy. Ještě jednou děkuji za vše... Až zase pojedu kolem, budu děkovat alespoň pohledem. Se srdečným pozdravem a někdy na shledanou...“

Vandalové mezi námi

Historie tvrdí, že před 1470 roky, léta Páně 534 za vlády císaře Justiniána, byla byzantskými vojsky vedenými vojevůdcem Belisarem vyvrácena říše Vandalů. Vandalové byli germánským kmenem, který v 1. století našeho letopočtu sídlil mezi Vislou a Sudety. V roce 455 dokonce napadl a vyplenil Řím – proto se mluví o „vandalství“. Tihle Vandalové prý zcela vymizeli z dějin.
Ale je to pravda? Řádění nenechavců je sice prastarým jevem, ale i dnes se s jeho stopami setkáváme stále častěji. Vandalství je „rostlinka“, která klíčí nenápadně. Málokdo pokárá dítě, jež ničí hračku, nebo „škube“ květiny na návsi. Maminka hájí svého miláčka tím, že ještě nemá rozum. Jenomže tento „miláček“ za čas poničí plot u hřiště, zlomí čerstvě vysazený stromek, počmárá čistě natřenou zeď, nebo mu padne za oběť bezbranné kotě. Není snad nikdo se zdravým rozumem, kdo by schvaloval „právo“ kohokoliv se takto„bavit“. Nové „plémě Vandalů“ je výsledkem špatné rodinné výchovy. Tyhle děti si berou příklad od nás, dospělých. Vždyť vidí, jak jsou ničeny dopravní značky, jak „kdosi“ vyveze domovní odpad do cesty, nebo že někdo jiný zase složí vysloužilé pneumatiky za humna... Bez výčitek svědomí je tak ničeno to, co je jiným lidem k užitku i pro potěšení. Na nás všech proto je, trvat na dodržování určitých pravidel, odsuzovat, nepřehlížet, nepodceňovat a trestat podobná počínání. Jen tak udržíme svou vesnici hezkou a čistou.

Ledčice známé – neznámé

První kolo soutěže máme za sebou. V červnovém čísle Novinek správně hádali ti, kdo věděli, že fotografie nejstarší školy v Ledčicích byla pořízena v tzv. Kozí uličce a že na pamětní desce „nové“ evangelické školy nad vchodem čp. 92, kde donedávna bývala stará pošta, je napsáno:

Štěpnice byla pomocí šlechetných přátel založena a dne 27. dubna 1884 posvěcena.

Udělejte si ve vaší rodině další „testík“. Víte, kde v Ledčicích byl pořízen následující snímek ?

Vítání občánků

17. listopadu proběhne v ledčické škole vítání nově narozených dětí mezi občany naší obce. Protože je těch „miminek“ plná desítka, uskuteční se slavností akt ve dvou intervalech.
Ve 14,00 hodin budou přijati mezi ledčické občany Tomášková Tereza, Harangozó Jakub, Hošek Pavel, Budková Sára a Hofmanová Eliška, v 15,00 hodin pak Šmídová Anna, Živná Martina, Muchka Jakub, Muchková Kristýna , Sirový Jiří a Rubín Dominik.
Pásmo veršů a písniček opět připravily děti z místní mateřské a základní školy.

Senior klub

Aby našim starším spoluobčanům plynul čas co nejpříjemněji a nejpohodověji, organizuje OÚ příležitosti k jejich vzájemnému setkávání. V místní základní škole opět usednou ti dříve narození ledčičtí občané ke slavnostně prostřeným stolům, aby se pobavili a poučili. Tentokrát bude jejich hostem ředitel Městské policie Mělník, Svatopluk Zachoval, který všechny přítomné seznámí s projektem *„Bezpečné stáří“*. Případů, kdy důvěřiví lidé naletí podvodníkům, přibývá. Proto nám přednášející poradí, jak se proti zlodějům a nenechavcům bránit, co je to hlídané sousedství a zóny vzájemné pomoci, jak postupovat, pokud se nám z hlediska bezpečnosti v našem okolí něco nelíbí. Přesné datum a hodina tohoto Senior klubu budou vyhlášeny místním rozhlasem.

Internet pro seniory

Zatímco skoro všechny existující hračky a hry dodneška znaly celé generace lidí, je jedna věc, se kterou si jako malí zaručeně nehráli naši dědečkové a babičky: počítače. I když vlastně ten nejstarší je starý jako lidstvo samo – je to pět prstů na každé ruce. Starší Římané nahradili prsty oblázky naskládanými do jakéhosi kamenného počítadla. Oblázek se latinsky řekne calculeus. Odtud tedy pochází slovo kalkulačka. V roce 1642 sestrojil Francouz Blaise Pascal pro svého otce, výběrčího daní, stroj, který uměl sčítat a odečítat. První počítač, který už připomínal ty dnešní, navrhl v roce 1835 anglický profesor matematiky Charles Babbage. Jeho nápad, vkládat data do přístroje pomocí děrovacích kartiček, byl využit v roce 1946 při stavbě 30 metrů dlouhého a tři metry širokého počítače zvaného Eniac. Z jeho rozměrů je jasné, že si s ním nikdo nehrál. Teprve až když se místo děrné pásky začalo využívat jiných technologií, získaly počítače úžasné možnosti. Dávno už se nepoužívají jenom k počítání, ale i k psaní, řízení strojů, navrhování domů a letadel, či k shromažďování informací z celého světa. Pomocí sítě zvané Internet lze najít jakýkoliv problém a heslo, propojit počítače na celé Zemi a dopisovat si třeba s Eskymákem. Internet je záležitost nejen zajímavá, ale i nezbytná a velmi, velmi užitečná nejen pro mladé. Protože víme, že ledčičtí senioři jsou aktivní, zvídaví a činorodí, umožníme jim přístupem k Internetu nové vyplnění jejich volného času, zábavu i poučení.

Ledčice oceněny Bílou stuhou

Ledčice se letos podruhé přihlásily do soutěže Vesnice roku. Loni jsme získali významné ocenění za komplexní rozvoj, což nás motivovalo i k účasti v roce 2004.
Letošního 10. ročníku se ve Středních Čechách zúčastnilo 20 obcí, v celé České republice pak 238. Středočeská komise objížděla přihlášené vesnice plných šest červnových dnů. Předsedkyní „poroty“ byla starostka obce Petrovice, paní Křížová. Jedním z dalších devíti členů byl i Antonín Podzimek, náměstek středočeského hejtmana, který měl radost především z toho, že venkov začíná být po létech chátrání konečně na vzestupu a „in“. Cílem soutěže Vesnice roku je snaha povzbudit obyvatele českého venkova k aktivní účasti na vývoji svého domova, na uskutečňování pestrého společenského a kulturního života, motivovat je ke zvelebování svého životního prostředí.
Naše obec v tomto roce uspěla ještě lépe než loni. Ledčice obsadily druhé místo. Byly vyznamenány tzv. Bílou stuhou spojenou s finanční odměnou 200 tisíc korun za práci s mládeží. V tomto ocenění se odráží spolupráce obce se školou (např. úspěchy dětí v literárních a výtvarných soutěžích, jejich veřejná vystoupení, pořádání vlastivědných výletů), s mládeží (rozvoj lidových tradic, sportovní akce, brigády), ale i práce knihovny, charitativní akce a mnohé další.
Jak je vidět, starostlivá péče o kontinuální rozvoj naší obce nese své plody.
Věříme, že ocenění Bílou stuhou se stalo jakousi výkladní skříní naší vesnice, a že se v Ledčicích každý rád a s chutí zastaví.

Opět jsme viděli Černé anděly

Vzpomínáte? V červnu roku 2001 jsme se v Ledčicích stali svědky natáčení kriminálního filmu s názvem „Červená karta“. Nejdůležitějším člověkem „na place“ byl mladý, velmi příjemný a charizmatický režisér, Igor Chaun. Sekundoval mu neméně sympatický hlavní kameraman, Dominik Miškovský. Nám nezasvěceným přihlížejícím se chvílemi zdálo, že se vlastně nic moc neděje. Záběry byly několikrát opakovány, piloval se každičký detail i sebemenší gesto. Pan Ladislav Frej, jeden z hlavních protagonistů, přesně plnil přání režiséra a když nastala pauza, aby se nikdo nenudil, dával k dobrému celé monology svých divadelních postav, či árie z Jakobína. My, ledčičtí, jsme filmařům na oplátku vypomohli dřevěným žebříkem s náležitou patinou a „širmem“ dobové svítilny, které ve filmu pak odehrály také svou „roli“. Zajímavé pro nás bylo i to, že na kopci za vsí zvaném Zadní vina téměř přes noc vyrostl ještě jeden ledčický kostelíček, i když jen 17 metrů vysoký, celý ze dřeva a „papundeklu“. Za těch pár dní, co tam stál, ho přišel obhlédnout snad každý z nás. Film byl poprvé uveden v České televizi v neděli 18.11.2001 ve 20 hodin. Minulý měsíc jsme ho mohli vidět a vychutnat znovu.

Kulturní střípky

Adventní koncerty

Prostory církevních staveb jsou ozvláštněny mimořádnou atmosférou a duchem. Je v nich cítit pokora nejen z řad účinkujících umělců, ale i nás, diváků a posluchačů. Adventní koncerty mají v Ledčicích již několikaletou tradici. Přijďte i vy také letos společně strávit krásné předvánoční chvíle plné očekávání, setkávání a vzájemnosti.
Vstupné na všechny koncerty je dobrovolné. Finanční výtěžek opět přispěje na další opravy fresek v kostele sv. Václava. Předem děkujeme za vaši účast a podporu.

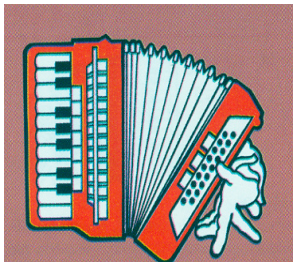
Program letošních adventních koncertů :

28.11. - vystoupení **Pavly Senič** spojené se mší a žehnáním adventních věnců **ve 14.00** hodin
5.12. - vystoupení **Podřipského žesťového kvinteta** s ledčickými dětmi na návsi **od 18.30** hodin
12.12. - vystoupení pěveckého sboru roudnického gymnázia **Zlatá střední** a **Podřipského kvinteta** s hudbou starých barokních mistrů **16.00** hodin.
24.12. - Štědrovečerní bohoslužba slova a **vánoční koledy** v podání ledčických dětí s varhanním doprovodem pana Černého z Černoučku v **21.00** hodin

Pojeďme za Evou a Vaškem

V úterý 7. prosince od 19 hodin vystoupí v roudnickém kině Sokol známí zpěváci a instrumentalisté Eva a Vašek společně s chorvatskými zpěváky Stipem a Inge. Jistě mnozí z vás vzpomínají na příjemný večer „Na Barče“, kde jsme se společně s nimi dobře pobavili. Tentokrát dopravu hradí sponzor, takže každý účastník zaplatí pouze padesát korun vstupného. Ledčický obecní úřad jako vánoční dárek svým seniorům zaplatí i vstupné. Věříme, že také tento koncert se vám bude neméně líbit. Prosíme o potvrzení vaší účasti na obecním úřadě v co nejbližším termínu.

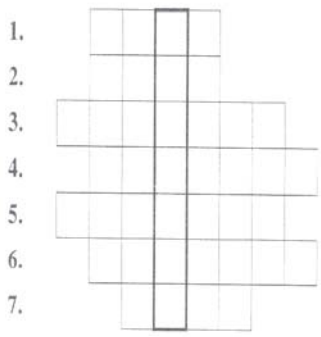
Josef Fric svým Ledčicím

Místní rodák, 37letý ing. Josef Fric z čp. 9, v poslední době sepsal dvě útlé knížky**:** „Svět mysli“ a „Bhagavadgíta“. V úvodu té druhé z nich se vyznává ze své lásky k Indii: „*Indie velice ovlivnila můj život. Nejvíce na mne působili lidé. Prostí lidé, těžce pracující a žijící v podmínkách, které by Evropa označila za chudobu. Přesto byli tito lidé usměvaví, spokojení a zdálo se i šťastní. To bylo pro mne největší motivací“...*
Obě knížky autor věnoval knihovně v Ledčicích. Takže i vy v nich máte možnost číst, hledat a posléze se i ptát. Co je a co není důležité, proč je třeba být citlivým, vnímavým a soucitným. Jak žít smysluplný život, jak dosáhnout štěstí a co to vlastně opravdové štěstí je. Není tu předkládán návod ke spokojenému, nekonfliktnímu životu, ale jde spíše o jakési poselství, které nám ukazuje cestu, jíž se lze dát. Můžeme s autorem polemizovat, nesouhlasit s ním, ale nakonec mu přeci jen dáme za pravdu, že je skutečně třeba mnohé přehodnotit a změnit. Abychom nepřišli o svobodné myšlení a prožili naplněný život. Neboť největším nepřítelem člověka, sama sebe, je zase jenom člověk. Jestliže nerozpozná, kdo opravdu je a pro co přišel na tento svět. Život, to je ptaní, hledání a nalézání. Nejen v učení starých Indů.

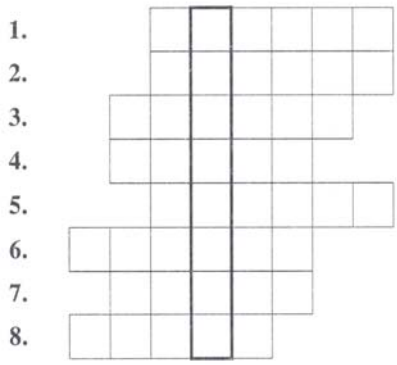
Křížovka slaví 90. výročí

Když vidíme na této stránce křížovku, zdá se nám tak obyčejná, jakoby byla na světě odjakživa. A přitom jí bude teprve devadesát let: poprvé se objevila v jedněch amerických novinách a vymyslel ji redaktor, který měl na starost zábavnou stránku. Ale vymýšlet zábavu není nic zábavného. Až přišel na nápad. Sestavoval různá slova křížem krážem do čtverce či obdélníku a nechal čtenáře, aby je podle návodu hledali. Přemýšlel, vybíral a skládal k sobě vhodná slova, a nakonec se – bylo to přesně 21. prosince 1914 – objevila první křížovka na světě. Jednoduchá, ale zábavná a poučná zároveň. Křížovka se z Ameriky rychle rozšířila do zbytku zeměkoule a asi před 70 lety dorazila i k nám, do Čech, kde zdomácněla. Luští ji den co den tisíce čtenářů, stejně jako tu úplně první.

Pusťte se do toho i vy:

1. Český národní strom se srdčitými listy
2. Planeta na 4. dráze kolem Slunce
3. Příjmení 1. kosmonauta na světě
4. Veličina, měřidlo je teploměr
5. Jméno hudebního skladatele Dvořáka
6. Název známé univerzity v Praze
7. Vodní živočichové

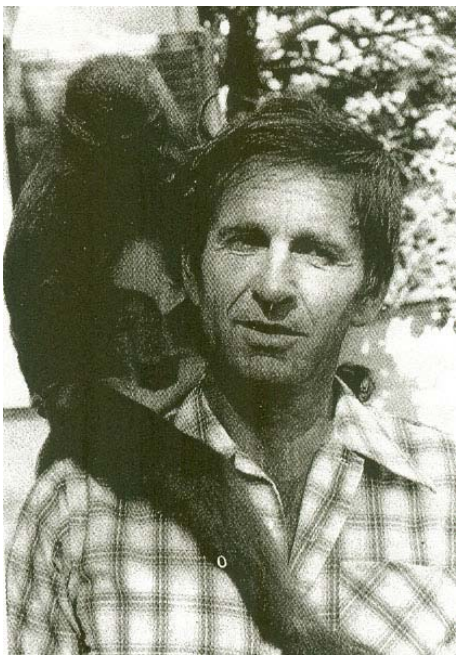

1. Nejvyšší vrchol Hrubého Jeseníku
2. Sedmý den v týdnu
3. Utržený řítící se sníh
4. Jméno spisovatele Jiráska
5. Nejdelší přítok řeky Labe
6. Jedna ze tří dcer knížete Kroka
7. Stará početní jednotka – 12 kusů
8. Sedm dní

Tamtamy doznívají

Jistě si vzpomínáte na pana profesora Řadu, který již několikrát v Ledčicích při různých akcích prodával knížky. Tentokrát nám pan Řada píše:

„Rád bych vám představil knížku kralupského autora, ing. Oty Setzera, nazvanou Tamtamy doznívají.

Autor v ní formou cestopisu s lesnickým zaměřením líčí dvacetileté zkušenosti českého lesníka v africkém rovníkovém pralese. Není bez zajímavosti, že své první zkušenosti s černým kontinentem získával v Tunisku jako trenér košíkové, kterou před tím učil několik let kralupské hráče. Po svém návratu z Tuniska se vrátil ke své odbornosti lesního inženýra a od roku 1974 pak po dvacet let působil v několika projektech OSN, které zjišťovaly lesní bohatství rovníkových zemí frankofonní Afriky, navrhovaly místním vládám nejvhodnější způsoby hospodaření a pomáhaly bojovat proti negativním vlivům, odlesňování a vypalování lesů i proti pytlákům. Nejdelší dobu, čtrnáct let, působil ing. Setzer v lidové republice Kongo (Kongo – Brazzaville), kde také získal nejzajímavější poznatky, včetně spolupráce s utlačovanou a vymírající skupinou Pygmejů, kteří pralesní prostředí nejlépe znali a v projektech vedených naším odborníkem bývali neocenitelnými průvodci a houževnatými dělníky.

Kralupský autor vedle Konga působil i v Kamerunu, Středoafrické republice a Nigerii a celou řadu dalších afrických zemí navštěvoval jako lesnický poradce OSN a od roku 1992 i EU.

Téměř při každé cestě do pralesa prožíval neobvyklé situace a mnohá dobrodružství, což v dnešní době pokročilé civilizace vyznívá jako vzpomínka na poslední objevitelské cesty po černém kontinentu. Jeho knihu si můžete koupit v knihkupectví „U Vlachů“ v Kralupech nad Vltavou.“

Poděkování

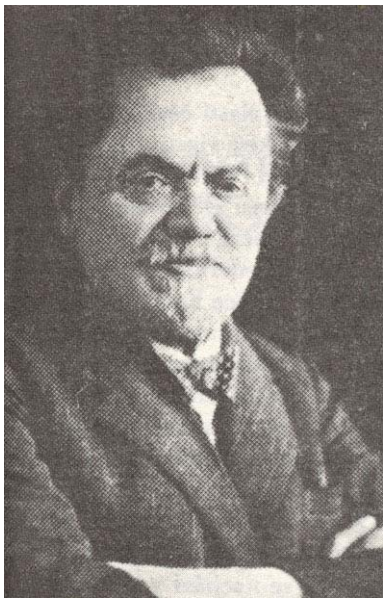
- panu ing. Otakaru Špecingerovi za nezištné poskytování příspěvků do Novinek
- panu ing. Josefu Fricovi za knižní dar do knihovny
- panu docentu Martinu Gojdovi za knižní dar do knihovny
- panu Karlu Nešporovi za provedení zednických prací v MŠ a ZŠ
- panu Postráneckému Vl. za velký model domu na hraní do první třídy ZŠ
- panu Václavu Vovsovi, řediteli firmy Meva, za sponzorskou smlouvu pro ZŠ
- paní Tomáškové za zbytky látek a vlny do ZŠ
- panu Bušilovi čp. 177, Košťálovi a paní Sirové čp. 148 za ovoce a zeleninu do ŠJ
- manželům Holých za sponzorský dar pro děti v MŠ
- panu Josefu Milerovi za finanční dar na nákup výtvarných potřeb
- paní Chmelové za dárky ke slavnostnímu šerpování prvňáčků
- panu A. Hachovi z Prahy za finanční příspěvek na Novinky
- paní Haně Rousové za pomoc při školních akcích
- paní A. Derynkové za kostýmy do školního „fundusu“
- paní Jaroslavě Hýblové z čp. 153 za knihy do místní knihovny
- paní Janě Časnochové z Černoučku za knihy do místní knihovny
- firmě SAKRET CZ za výhodné ceny materiálu na stavební úpravy zajišťované obcí
- paní Vysoké z čp. 221 za materiál
- panu Sirovému Vl. za odstranění kořenů stromů
- panu Vernerovi za sponzorský dar pro MŠ a práce provedené na fotbalovém hřišti
- paní Sirové a panu Sirovému z čp. 52 za knihy
- panu Petrášovi za knihy a kytku
- panu Bláhovi z Bechlína za pozemek darovaný obci
- panu Šlégrovi z Černoučku za ovoce pro MŠ a panu Šebestovi za opravu dveří v ZŠ

-

POHLED DO HISTORIE

Národopisec Karel Rozum a Ledčice

(Ing. Otakar Špecinger)

K badatelům, kteří v minulosti za svými výzkumy často přicházeli do Ledčic, náležel také Karel Rozum. Narodil se dne 12. srpna 1856 v Českých Budějovicích a v prvé polovině svého života se pohyboval mimo zdejší oblast. Absolvoval vysoké učení technické a umělecko-průmyslovou školu ve Vídni, stal se profesorem kreslení – a působil na středních školách zejména v Klatovech a Liberci.

Roku 1893 však byl přeložen do Roudnice nad Labem, kde už natrvalo zůstal a velmi se zasloužil nejenom o tamní gymnázium, nýbrž o celkové kulturní poměry města i okolí. Neboť Rozum si Podřipsko, které mu bylo do té doby zcela neznámé, naráz doslova zamiloval. A hned od počátku se kromě pedagogické práce věnoval zejména národopisným sběrům, za kterými neustále jezdil po zdejší krajině. Přitom také poznal svou budoucí choť, se kterou se pak v září 1898 oženil v Minicích (dnes kralupská část).

V roce 1900 založil pak Rozum v Roudnici nad Labem muzeum, kterého se stal ředitelem – a které později z rozhodnutí výboru neslo jeho jméno. V rámci tohoto vynikajícího ústavu byl opět činný sběratelsky, badatelsky i publicisticky. Věnoval se veškerým historickým oborům, především etnografii. Sbíral písně, říkadla, pověsti, zprávy o zvycích a obyčejích – prostě všechno o životě zdejšího venkovského lidu v minulosti, a zároveň zpravidla hned na místě kreslil nejrůznější podřipské památky, či podle vyprávění pamětníků zobrazoval polozapomenuté objekty a události. Zachytil tak velmi mnoho nesmírně cenných lidových materiálů ze zdejšího kraje, avšak je nutno zdůraznit, že přitom velice často býval hostem u řady ledčických obyvatel, neboť právě ve zdejší obci se dlouho a vědomě žilo podle dávných podřipských tradic.

Jako odborný badatel a spisovatel byl Karel Rozum dokonce přizván za člena Akademie pro vědy a umění v Praze. V čele roudnického muzea stál do roku 1933, kdy dne 26. března v Chodounech zemřel. Jeho muzeum bylo později zrušeno, avšak po roce 1989 došlo k jeho obnově a dnes v Roudnici nad Labem, jak známo, opět existuje. Rozumova vědecká a literární pozůstalost je ve velikém rozsahu, s mnoha údaji, kresbami a texty právě i o Ledčicích, uchována v Etnografickém ústavu Akademie věd v Praze – a výtahem z ní je kniha Jana Šťovíčka „Lidové zvyky na Podřipsku“, terá roku 1986 vyšla v Roudnici nad Labem a kterou si můžete zakoupit v roudnické knihovně.

Archeologický průzkum v Ledčicích

Snad každý člověk v dětství zatoužil být velkým objevitelem, nalézt pohádkový poklad nevýslovné ceny, který mu přinese slávu a bohatství. Dělo a děje se tak mnohdy pod vlivem přehnané nebo špatné popularizace, která z archeologie donedávna dělala pohádkové Eldorádo. Přitom se dá říci, že archeologie už není jen „starožitnictví“, ale že vědce mnohem více než samotný nález zajímá jeho „nálezová situace“, tedy způsob uložení předmětu v zemi, souvislost s ostatními artefakty nalezenými ve stejné vrstvě a další skutečnosti.

O tom všem jsme měli možnost přesvědčit se při návštěvě archeologických vykopávek, které v ledčické lokalitě koncem srpna vedl PhDr. Martin Gojda, Csc se svými studenty z Jihočeské univerzity v Plzni, katedry archeologie.

Objekt byl před nedávnem lokalizován při leteckém průzkumu nad Ledčicemi. Jde snad o dvorec dvojdílného ohrazení zhruba z 12.století. Na českém území se jedná o první objekt tohoto typu. Bylo zde nalezeno větší množství keramických fragmentů (některých ojedinělého vzhledu), kamenných industrií a zvířecích kostí (i když těch v menší míře, než se očekávalo). Důležitý je i fakt, že poměrně rozsáhlý dvorec ležel u starobylé cesty, dříve zvané Lužická, kterou dnes kopíruje silnice z Ledčic do Sazené.

Pan docent Gojda přislíbil, že až budou vyhodnoceny poznatky z prací v naší obci, přijede nás seznámit s jejich výsledky. Do té doby máte možnost začíst se do jeho neobyčejně poutavě napsané knihy „Archeologie krajiny“, kterou s úctou a srdečným pozdravem věnoval všem nám, ledčickým. Publikace je k dispozici v naší knihovně. Dočtete se v ní, že krajinu lze přirovnat ke středověkému pergamenovému rukopisu zvanému palimpsest, jehož stránky byly nejprve popsány, pak po určitém čase vymazány a znovu opatřeny novými zápisy, takže i v krajině jsou „otištěny“ jednotlivé časové vrstvy. Každá krajina má tedy svou paměť, kterou lze i dnes dobře „přečíst“. V knize naleznete nepřeberné množství obrazového materiálu, z nichž některý se týká přímo Ledčic.

Ve spolupráci s regionálním muzeem v Mělníku chystáme pro všechny zájemce **přednášku o pravěku na Mělnicku** na 15. ledna 2005 od 14 hodin v budově ZŠ. Přednášet bude PhDr. Alena Veselá. Nezapomeňte si udělat poznámku do svého kalendáře, neboť akce, které Mělnické muzeum pořádají, mají vždy velmi vysokou úroveň. Všichni jste srdečně zváni.

Aktualitky

Pojďme k volbám

Každý z nás má právo spolurozhodovat o všech záležitostech, které se týkají nás samotných, naší obce, ale i našeho kraje a státu. Víme, že ne vždy česká politická scéna vypadá podle našich představ. Sledujeme její chaos a mnohdy i nekulturnost a říkáme si, že politika opravdu není nic pěkného. A k volbám se nám pak ani nechce. Ale jak jinak dosáhneme změny? Ačkoliv se nám na první pohled nezdají volby do krajského zastupitelstva příliš důležité, mají obrovský význam v tom, že právě zde se rozhodne, kam bude směřovat vývoj venkova. Jen my sami můžeme ovlivnit, kdo bude prosazovat naše zájmy, naše představy, naše cíle. A to pouze v tom případě, že nebudeme neteční, půjdeme k volbám a dáme hlasy lidem, jimž věříme.
Neposuzujme ovšem kandidáty podle jejich slibů, úsměvů na agitačních letácích a planých slov, ale podle toho, jak je známe, jak pracují, jak se chovají, jak jsou slušní a podle toho, co už dokázali. Protože slíbit se dá všechno. A tak přemýšlejme a zvažujme, koho na kandidátce zaškrtneme. Tímto v dobrém, či v méně dobrém, ovlivníme svůj život, ale i život našeho regionu na další roky. Nenechme za sebe rozhodovat jiné. Volební místnost v ledčické základní škole bude otevřena 5.listopadu od 14.00 do 22.00 a 6. listopadu od 8.00 do 14. 00 hodin.

Životní jubilea

Významná životní jubilea oslaví, nebo už oslavili, někteří naši spoluobčané. Popřejme jim všem hodně zdraví, pohody, klidu a rodinného štěstí.

50 let Došek Josef čp. 204
Badová Ludmila čp. 51
55 let Šatalíková Zdeňka čp. 4
60 let ing. Srbová Olga čp. 111
Foučková Anna čp. 232
65 let Křičková Anna čp. 54
Ponert Jiří čp. 130
70 let Miler Václav čp. 96
80 let Nedvěd Václav čp. 36
Král Jaroslav čp. 167
Zemanová Anna čp. 60
84 let Nejč-Stejskalová Ludmila čp. 31
90 let Košťál František čp. 172

Srdečně blahopřejeme manželům Josefu a Martě Královým z č.p. 224 k šedesátileté společné cestě životem. Svoji diamantovou svatbu oslavili v měsíci říjnu .Přejeme jim krásná a klidná i další léta.

5.října navštívily ledčické děti Parlament ČR

Jak by se vám líbili tihle představitelé našeho státu?

Právě restaurovaný kostel sv. Václava, chráněná kulturní památka v Ledčicích, nese jméno českého knížete a hlavního patrona naší země – Václava. Seznamme se s jeho životopisem tak, jak o něm hovoří staré kroniky:

ŽIVOT SVATÉHO VÁCLAVA

Měsíce září 28. den.
Zabití svatého Václava, knížete českého.
Pane, požehnej, Otče.

Hle, nyní naplnilo se prorocké slovo, jež řekl Pán náš Ježíš Kristus: „Bude tak zajisté v poslední dny, povstane bratr proti bratru svému a syn proti otci svému, a nepřáteli budou domácí jeho. Neboť lidé nebudou míti k sobě smilování, ale Bůh jim odplatí podle skutků jejich."

Žil v Čechách kníže veliký slávou, jménem Vratislav, a žena jeho Drahomiř. I narodil se jim prvorozený syn, a když jej křtili, nazvali ho jménem Václav. Když pacholík povyrostl, bylo mu třeba ujmout vlasy. I pozval kníže Vratislav jednoho biskupa s veškerým duchovenstvem a ten, když odzpívali mši v kostele svaté Marie, vzal pacholíka a postavil jej na stupeň před oltářem, požehnal ho a řekl toto: „Pane Ježíši Kriste, požehnej, toto pachole požehnáním, kterým jsi požehnal všechny své spravedlivé." I postřihla jej jiná knížata. Proto myslíme, že požehnáním toho biskupa a jeho zbožnými modlitbami počal pacholík růsti, chráněn jsa milostí boží.

I dala jej bába jeho Ludmila vyučiti knihám slovanským podle návodu kněze, a osvojil si smysl jejich dobře. Vratislav pak jej odeslal do Budče. I počal se pacholík učiti knihám latinským a naučil se jim dobře.

Vté době zemřel kníže Vratislav. I ustanovili Václava knížetem na stolci dědičném a od té doby Boleslav počal mu býti poddán. Byli však oba malí, matka pak jejich Drahomiř upevnila zemi a spravovala svůj lid, až vychovala své syny a až Václav počal spravovati svůj lid. Měl pak čtyři sestry; i provdali je do různých knížetství a vybavili je.

I seslal Bůh takovou milost na knížete Václava, že počal rozuměti knihám latinským jako dobrý biskup nebo kněz; a vzali řecké knihy nebo slovanské, přečítal je zřetelně bez chyby. Avšak nejen knihám rozuměl, nýbrž plnil víru, všem chudým dobře činil, bídné krmil a odíval podle učení evangelia, nemocné sluhy živil, vdovám nedával ubližovat, všechny lidi, chudé i bohaté, miloval, kostely všechny okrášlil zlatem. Věřil v Boha celým srdcem, všechno dobré konal v životě svém.

Zpychli pak mužové čeští a povstali proti sobě, neboť kníže jejich byl mlád. Bylo mu totiž osmnáct let, když zemřel jeho otec. A když dorostl a rozumu nabyl i bratr jeho, tehdy ďábel vešel do srdce zlých jeho rádců, jako kdysi do zrádce Jidáše. Neboť jest psáno: „Každý kdo povstává proti pánu svému, podobá se Jidáši." Ti tedy namluvili Václavovi pravíce: „Boleslav chce tě zabíti, dohodnuv se s matkou a se svými muži." Psi zlí, kteří navedli Václava, aby vyhnal svou matku bez viny. Václav však , pochopiv, co je to bázeň boží, pamatoval na slova apoštola řkoucího: „Cti otce svého i matku svou" a „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého" a chtěje vyplniti všechnu spravedlnost boží, přivedl nazpět svou matku, velmi plakal a kál se, řka: „Pane Bože, nepokládej mi toho za hřích." Vzpomenul si též na slova proroka Davida: „Hříchů mladosti mé a nevědomosti mé nevzpomínej, Pane."

Proto ctil svou matku, ona pak se radovala z víry svého syna a z milosti, kterou prokazoval chudým, jestliže nemocného nalezl, krmil, byl-li někde sirotek, nedával mu ubližovati; jestliže pocestným, dobře činil jak bylo řečeno: „Pocestným jsem byl, a přijali jste mne;" jestliže služebníky boží a domácí, a jestliže všechny zajatce, jestliže někde strádající zimou nalezl, tu všechny odíval a krmil. Byl-li některý kněz prodán a přišel k němu, on hleděl jej vykoupit vším. Kostely pak zřídil po všech hradech velmi úspěšně, shromáždiv služebníky boží ze všech národů. Ustavičně se konala služba Bohu po

všechny dny jako u velikých národů přičiněním dobrého a spravedlivého panovníka Václava. I vnukl mu Bůh do srdce, aby vystavěl chrám svatého Víta, mysle to dobře.

Než Boleslav ďábel zasel zlobu do srdce, i navedli jej na bratra jeho, aby nebyla spasena duše jeho na věky. Přišel pak den svatého Emrama, a svatý Václav jsa jemu zaslíben, veselil se v Bohu. Ti zlí ďáblové však tehdy pozvali Boleslava a konali ďábelskou poradu o Václavovi jako Židé o Kristu v prvních dobách.

Ve všech hradech bývaly slavnosti posvěcení chrámů. Václav pak jezdíval po hradech. Jel na hrad Boleslavův. V neděli byla mše Kosmy a Damiana, a když vyslech mši, chtěl Václav jeti domů do Prahy. Boleslav mu nedal, prosil plačtivou myslí, prosil a pravil:
„Kterak chceš odjeti? Mám zdravý nápoj.“ On tedy neodřekl bratru, nejel domů. A vsednuv na kůň, počal hráti a veseliti se se svou družinou na dvoře Boleslavově. Proto se domníváme, že mu pověděli na dvoře a řekli: „Chce tě zabít Boleslav.“ I neuvěřil tomu, Bohu to poručil.
V touž noc sešli se spiklenci ve dvorci Hněvsově, a pozvali k sobě Boleslava a konali tu zlou ďábelskou poradu. Jako se Židé shromáždili k Pilátovi s úmyslem proti Kristu, tak i tito zlí psi, podobajíce se jim, radili se, jak zabít svého pána. I řekli: „Půjde na jitřní hodinky, tehdy si naň počíháme.“
Když nastalo ráno, zvonili na jitřní. Václav uslyšev zvon pravil: „Sláva tobě, Pane, že ses mi dal dožíti tohoto jitra.“ A vstav, šel na jitřní. Boleslav jej dostihl v bráně. Václav se ohlédl a pravil: „Večer byls nám dobrým pánem.“ K Boleslavovu uchu se však přiklonil ďábel a rozvrátil jeho srdce, že tasil meč a odvětil: „Tak ti chci být lepším.“ A udeřil jej mečem po hlavě. Václav se obrátil a řekl: „Co tě to napadlo?“ A uchopiv ho srazil a padl nad ním a řekl: „To ti Bůh, bratře.“ Tuža přispěchal a udeřil jej do ruky. Václav pustil bratra a běžel ke chrámu. Tu dva ďáblové, Čsta a Tira, ubili jej ve vratech chrámových. Hněvsa pak přiběhl a probodl mu žebra mečem. I vypustil ducha svého, řka: „V ruce tvé, Pane, odevzdávám ducha svého.“
V tom hradě zabili s ním jediného Mstinu, jiné muže napadli v Praze, jedny pobili a druzí se rozběhli po zemích, děti jejich pobili kvůli němu. A služebníky boží oloupili, vyhnali je z města a ženy jejich provdali za jiné muže. A všecku ďábelskou žádost vykonali: zabili knížete svého.
Tira pak řekl: „Pojďme na paní, ať najednou přemůžeš bratra svého i matku svou.“ Boleslav řekl: „Není, kam by se nám poděla, jen ať dokonáme jiné věci.“ Od Václava, kterého rozsekali, odešli, aniž ho pohřbili.
Kněz Krastej jej vzal a položil před chrámem a přikryl tenkou plachetkou. Když matka uslyšela o zavraždění svého syna, přiběhla a hledala ho, a spatřivši jej padla na jeho srdce a plačíc sbírala tělesné údy svého syna. A když je sebrala, neodvážila se je odnésti k sobě domů, nýbrž v příbytku kněze jej omyli a oblékli a položili jej doprostřed chrámu. Matka jeho bojíc se smrti, utekla do Chorvatska, neboť je to strašné - aby ji z cizích rukou neutrpěla. Lidé vyslaní Boleslavem ji nezastihli.
I zavolal kněze Pavla, aby vykonal modlitbu nad ním. Pochovali ctné tělo jeho, Václava dobrého a spravedlivého panovníka, ctitele Boha a milovníka Kristova, neboť mu sloužil s nábožností a bázní.
Krev jeho nechtěla po tři dni vsáknout do země. Třetí den večer, jak všichni viděli, objevila se v chrámu nad ním. Tu divili se všichni, a máme naději v Boha, že pro přímluvy a zbožnost dobrého Václava objeví se i ještě větší zázrak. Neboť utrpení jeho se vskutku vyrovnalo utrpení Kristovu a svatých mučedníků. V pravdě všechno množství lidí se velmi kálo a plakalo pro něho.

Byl tak zabit kníže Václav roku 929, 28. den měsíce září. A Bůh ať udělí pokoj jeho duši na místě věčného pokoje, se všemi vyvolenými, pro něj bez viny zabitými, kde všichni spravedliví odpočívají ve světle života tvého, Pane.
Bůh však nenechal svých vyvolených na pospas potupě nevěřících, ale navštívil milostí svou a pohnul i zatvrzelé srdce ku pokání a poznání svých hříchů. Boleslav, rozpomenuv se před Pánem Bohem, jak veliký hřích spáchal, a pomodliv se k Bohu a všem svatým, poslal služebníky své a přenesl tělo bratra svého Václava z hradu Boleslavova do slavného hradu prahy, řka:“Zhřešil jsem, a hřích svůj a nepravostí své poznávám.“

I uložili jej v chrámě svatého Víta po pravé straně oltáře dvanácti apoštolů, kdež sám byl řekl: „Vystavím chrám tento.“ Byl pak přenesen kníže Václav v 3. den měsíce března. Bůh dejž pokoj jeho duši v lůně Abrahamově, Izákově a Jakubově, kde všichni spravedliví odpočívají,čekávajíce vzkříšení Pána našeho Ježíše Krista, jemuž sláva na věky, amen.